

muligt og Vanskelighederne saa overvældende som muligt. Der synes næsten at være en Tendens dertil. Efter os kommer Syndfloden! Men det er vor fulde Overbevisning, at hvis der ikke følger andre positive Foranstaltninger i væsentlig Overensstemmelse med Valutakonferencen i dette Lovforslags Fodspor, saa kan man ikke kalde det blot en Aandepause, blot en Galgenfrist, saa bliver det noget meget værre. Man har ledt efter et dansk Ord, der kunde passe til dette Lovforslags Indhold, og jeg er ogsaa Tilhænger af at bruge danske Ord i Stedet for fremmede, hvor det er muligt. Naar man fra flere Sider indenfor Udvalget ikke just var glad ved Ordet „Udjævning“ i denne Sammenhæng som Lovforslagets Titel, var det, fordi det forekom os alt for bestemt at sige, at der kun var Tale om en Udjævning; vi vilde dog gerne have Tendensen til Stigning med. Fremmedordet siger det samme, det indrømmer jeg, men Fremmedordet er — det blev særlig gjort gældende fra radikal Side — af en mere vag Klang, og derfor har vi ikke villet være med til den nævnte Forandring. Men skulde vi have et dansk, et rigtig ægte, kærnedansk Ord, der udtrykte dette Lovforslags Indhold, hvis det er Meningen, at det skal gaa isoleret, ikke skal følges i Hælene af positive Foranstaltninger, saa er Ordet: Valgafstivningsfond for Venstre. Ikke Kroneafstivningsfond, men Venstres Valgafstivningsfond. Der har De det danske Ord. Det skal holde det gaaende saa nogenlunde de 3—4—5 Maaneder, der er til Valget. Vor eneste Trøst er, at der kun er 3—4—5 Maaneder. Vi maa boje os for Overmagten, vi maa finde os i Situationen, som den er, vi maa søge af alle Kræfter at fremkalde en ny Situation. Efter Vinter kommer Vaar, og med Vaar kommer Valg — Fortsættelsen følger.

Pürschel: Ja, det er jo lidt vanskeligt at skulle være den Fortsættelse, som følger oven paa den Tale. Men saaledes er jo Kaarene. Jeg vil følge den gudhengivne Tone, der gik igennem det ærede Medlems (Borgbjerg) Foredrag og tage Skæbnen, som den falder.

Udvalgets socialdemokratiske Mindretals Betænkning udtaler en Beklagelse af, at dette Forslag ikke ledsages af andre Forslag. Ja, det er jo kendt nok, hvorledes vort Parti ser paa den Sag. Det er sagt paa vort Landsraadmøde, saaledes som det ærede Medlem jo for nylig fremhævede det, og det er sagt af mig som Partiets Ordfører her i Gaar, at vi mener, at dette Lovforslag bør have Konsekvenser. Jeg skal senere

ganske kort vende tilbage til disse Konsekvenser, men jeg vil gerne forinden gøre en Bemærkning om det socialdemokratiske Ændringsforslag, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg omtalte.

Det ærede Medlem sagde, at de havde haft til Hensigt at give Staten en saadan Stilling i Udvalget, at intet kunde gennemføres imod Statens Villie. Maa jeg have Lov til dertil at bemærke, at hvis det var Hensigten med Ændringsforslaget, saa var det ganske uegnet dertil, idet det jo nemlig kun gav Staten lige saa mange Stemmer, som Nationalbanken og de private Banker havde, og der jo udtrykkelig i Lovforslagets § 4 staaar, at i Tilfælde af Stemmeligbed gør Formandens Stemme Udslaget. Naar man vil staa paa denne Talerstol og slaa om sig — hvis jeg maa have Lov til at bruge et saa kraftigt Ord, ført ind i en lidt kraftig Diskussionsform, som det ærede Medlem jo ynder at anvende, og som derfor maa antages at lyde behageligt i hans Øren —, slaa om sig med Ord som „skødesløst affattet“, skal man passe paa, at man ikke giver sig en Blottelse som denne.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg var i høj Grad inde paa at referere, hvad der er passeret i Udvalget. Det er efter min Mening en daarlig Skik at gøre dette, fordi Forudsætningen for en frugtbar Udvalgsbehandling, saa vidt jeg kan se, maa være, at man i Udvalget har Lov til at udtale sig frit. Kan man risikere, at en hvilken som helst Udtalelse, naar det passer et æret Medlem, bliver taget op her, saa vil det efter mit Skøn formindske Udsigterne til en frugtbar Realitetsforhandling.

Det ærede Medlem er, naar han staaar her paa Talerstolen, saa overordentlig villig til at opgive Principper, det vil sige, det gælder for ham som i øvrigt for de fleste i dette Ting, at det navnlig er andres Principper, man er villig til at opgive.

Naar det ærede Medlem sagde, at Valutakonferencen jo havde peget paa Veje fremad, og i denne Forbindelse talte saa meget om de farbare Veje, vil jeg gerne dertil bemærke, at det jo netop er en Svaghed ved Valutakonferencens i øvrigt saa fortjenstfulde Arbejde, at det væsentlig kun har været en Undersøgelse. Det, der er kommet til Offentlighedens Kundskab, er en Formel, som dækker over meget forskellige Anskuelser. Saa forskellige Anskuelser dækkes der bag dette, at der jo ganske utvivlsomt blandt disse Folk findes — jeg vil antage et Flertal, der aldeles afgjort slutter sig til vor Opfattelse. Men der findes jo ogsaa et Mindretal, som slutter